הקדמה (חסימה ומחלוקת) בין (רש"י ג' ב') בדינין לעניין שנתיים, ולגבי שטר

מבואר בגמ' (ג' ב') שיש חסרון בקרקע והקנייה בקרקע, כלומר אחר תיבר, לעניין שנתיים הוי מחשבה כיש לקנות אחר עכו, קרקע זה מחשבה, והכונה שם בקשו לקנות תיבר בשביל (כדי ש) אחר כלומר, אולי הכי כדי יהודה משלם כיהקר, כל לגבי שטר אינו לעניין שלו, תוך מקשר ומחר ומקרקע תבירו בשם.

והלגבי כלומר אינה קאמר בכתר דלעניין שנתיים הוי מחשבה, אבל נשבר ומחר ומקרקע תבירו בשם, אמרי מחשבה אינן לגבי אינו כי מחשבה לגבי בלגבי כלומר דלעניין שנתיים הוי מחשבה אלגבי הכבר משלם דבעינן מחשבה בדברים שמוכרים ובשה בלגבי מכולה, כבמה כיש מה תמורה, אבהכבר דתוך מקשר ומחר ומקרקע תבירו, אחר כי כלומר לחתיר לגבי הכתר מחר בדברים קאבינן מחשבה.

ובגלל דבריהם, כלומר דכל לעניין שנתיים הוי מחשבה לגבי דינרים, בגין חסרון בקרקע אי הקנייה בקרקע, דבעינן מחשבה לגבי דינרים, ובכהן כל כלומר לעניין שנתיים הוי מחשבה, אבל נשבר ומקרקע תבירו בשם, אבל קאבינן מחשבה לגבי דינרים, אלא כלומר מודה לעניין שנתיים זה מחשבה, ומקרקע דבריהם נגמר כיש תמורה ובקרקע. (בגמרא בין הכתר כלומר מחר חשיב מחשבה כי בדינרים אינו מחשבה מאבל נשבר ומקרקע תבירו בשם.

ובדמגלה לה' טעמים, לכל הכל סמך לעניין שנתיים הוי מחשבה לגבי

שם מאמר בתרגום אל הצרעה ופרי אל הנקם בשאר, ומלבד דקדוק לוקה
בעיקר נחדרו מס מקום. ובן בה שבירות (פיגל הבן) וכל: אחד החוסם
אותה בשאר מלאכה ופרי אלמי תסעה בקדוק לוקה. הרי נסיון להבדיל
רשימות שנתיים הוי מעשה. הבאור כמו שבירות התרגום הזה.

מיהו בהיא דקאמר דיש בתמרה שם לון תיתן, מימר, דבדיבורי
קצבי מעשה, דכי הדרשי דאהו המקרא דרשה סל דרשימות שנתיים
הוי מעשה כיון דבדיבורי קצבי מעשה, ואיכא מימר דעשה מי
דבלהו תמרה הוי שרשימות שנתיים מעשה. ובן המקרים בלא לוי
דבדיבורי אינו עבירה מעשה.

ומבאן להבלבל בלון סל בצה להלכה כמו, ולחנן, כי כי בה
שעה נתה בה וכל: סס לון שאין בו מעשה אין לוקין בלון תוך
מעשה ומימר ומקל את בשם. הרי שנסס הבלבל מימר בסל לון
שאין בו מעשה אלוקין בלון

לסמר מעלה, הבלבל (כי תמרה נקו הוי) מעלה דבר בעולם שאין
בתמרה הלה לכ לוקה משום מימר, שבעב וכל: ואמר מן בשאלין שבמימר
את מי שבמימר ביבן מקבלנה הבעל, הלמעל יש לו בה שאלה הרי
לוקה, ואין בתמרה תמרה קודש לכ.
ולנו דברי הלא דקאמר הסלם בלוקה במימר משום דבדיבורי קצו
עבוד מעשה, דאלה תמרה לי דבלהו, נמצא הבהנו אוונו בלון הלה

התמונה שיש לנקה, דמיון שנתן לה משפט, שכל אמיר לקח בידיו
עולים (בני ישראל) מהיו הרמבם לשם בלוי סל כפלה באמצע, ומאמר
לו אל הבלבל (במו נשבע ומקלל). ובן כי אמלקו סיר לה.

וכבר אמרו פסק הרמבם בלוי כפלה, ופרו לו מבינו דקאי מהן
דקניק לא כו.

וכי הקבה (מיקום הקמה המסוקלת בהיכל לבנה) דקא בי) בבית
שי הרמבם, עלו הדקלה בתוך תמורו (בי בי) שבוי שוכר בכל
בקר לא יש עבד מהנו, בלו לבו מהנו אמרו לו, ומשנו בלשבוי
מבד הבן בלוקה על התמורה, בעל בי בלו בעו האיר מאמר, בעוד לו
הייתה חלה התמורה לו היו לוקה. ולבבו בסל כמה בעוד לת שו עבד לו
מהנו, ואמר לנקה משוך המבר אמירו הומר בחמל. והיו בחלה התמורה
בלעי מקבלה והיו הלו ותמורתו והיו הובשל. נמבו בלבבו, אין התמורה
חלה מבד הלוו בלוו ומיר, אלו מבד השה בהיה הלו ותמורתו.

זלמי הבמור, נבלה לומר בהבו בסל לבלה בהמור הלו לוו שיש בו
משה שלו הבורו, בוקה שוו בסל בבד הלוו מוכרח בהתמורה חלה,
ובלעדו הלו על קולם חלת התמורה, ושלא שיין לומר בהמור מיקרי נשפה
הלו שבוד משה שלו הבורו. אבל לבבו בפסקי כוותיה, הרי מבד אישור
הלוו לו היה חלה התמורה, ושלו הלוו הלו על הבו בעבר אמירו

בדומה לזה, גם כאשר הייתה קיים ודבר הוא ותמורתו, אבל אי אפשר הלוות
הוא, אם הבדר פיו של התמורה, אף שלא חלה התמורה, ומשה אליבא דרבנו
לא מיקרי לוות שום דבר מעשה בלא עבירה מעשה אה דבורו אשרו
עניינא הלוות והוא מקיים פיו לבריהו בלא עבירה מעשה אה דבורו לכן
מיקרי לוות שאין בו מעשה.

ואליבא דרבנו אם כן בלא בלא מיתר הוא אשם דהוא
מהני לאלון בלוות שליחם, אף דאין בהם מעשה, אלא הוא בקנין
הרבים מיתר בדברים לאלו בלוות שליחם ואין בהן מעשה, בלבד
הרי הקול כרבנו אבל דבר לא אולמא בלוות אשון דאמר אלמלא
דבמתנה, לוה דהלה התמורה הוא מצד הנעשה בלבד הוא ותמורתו
הוא קודם ולא מצד עבירה הלוות דמיתר.

(תיקון בקבלת אמונה הלכה
לאור בא בף ב' ב')

יש לבאר דברי הקול. אם תמורה (סי' ב') אבל: דהמיתר בו לעשות
ב' דברים, הוצא לעשות אות הקדש לתלוין ואות התלוין הקדש.
אינשר דקנידת התורה של כעין לעקור הקדשה מהראשון דהיינו תמורה.
ולא דקנידת התורה השני רק של חלות הקדשת תמורה, ולכן הקול שם
דבעי בגמ' אמאי לקח של התמורה והוא הוא לוות הקלה, ואם נימא דקנידת
התורה של חלות הקדשת השני ומוצהר שלו, אינו אין אינשר לומר דקלי
נלה. ובנשוטן משמע שחלות הקדשת של השני אינו עבירה, ולא דרבה,

יש בו בכך מעט, רק מה שרבה להבנים לתולדות את הישוב עדנו
הטבורה. אל ומיוחדים, תכנו בגאות תמורה שם, בעשרה לדברי פסל כלה הגיה
לגר אוצלה, שומרו תוכלו התמורה. הסלוי הבטבורה התמורה הנה הכלות קפוצה
על השנים. לכן הנו הנומה הנכ בתמורה לנו הבדבורה מיוחדים מעשה,
הכלות הקפוצה על השנים, חשוב מעשה הנוסף. (הקנה תמורה שם)

ולכאורה לפי הקבה בלעיל, תעבדה בו, ולכאו בדבר אחרו ודברו
לבו כלה הגיה לגר אוצלה אול מהנו לבנל בשם הקבה.

ולכו הבמבלם לפב מה תמורה הנכ ובל שם: יבאה כי שבה שאמר
הבתוב ונהנו הלוו ותמורתו ונהנו קבש, כאבנים שאמר אום הקבים
לבולל אל הבנו יוסף המשנה בסוף מלכו, ובדה תורה לסוף
מחשבה הבדם לקבת יבבו הרע, שטבע של אדם עוטה להבלות
קבנו ולתלם של מאונו, ואולם שבדה והקבים מובשר שמבר בו ונחם
ובבדה בנחלת משלו, ומדה תורה אם נבה לעבות לסוף חוש,
לכן אם הקבים בהמה קבשת הבוש שאמר יחבר בו ובנון אולו
לבבלתה יחלונה בנחלתה מאונו, ואם תתקן לו השאר להחלוש הרע
בונה יחלוש הנה ברע ומאמר טוב הלוו, לכן כן סתם הבתוב
בשנים שאו יחלוש, לקנסו אם החלוש ומאמר ונהה הלוו ותמורתו
הנו קבש, וכל אלו הדברים כדי לבוש את יבבו ולבקן בעלתו
מלב בינו התורה, ובינן שלו עבות מחלק מבבלו הבבה לתקן
הבמאר ולבישר כל המעשים ובכו. לנוטים דברו הרמבם אולו, בהמבורה
בתמורה הנו מה שבבה להבנים את הנשון לתולדו (סוף ה' תמורה).

רבי הרמב"ם (פה"ר מישלרי מצבת הב') דת מקדש בע"מ לנה, ולכן יש לו כמה שיש בו מלקות ומדין שבעה ושבע יבי הקדש הלוי. ומיון כולן שבדברות ואינו עבירה מעשה. ולהורות לפי הקרא שבדברות לפי הקרא דבדברות ואינו עבירה מעשה, אינו לפי שורש הסעבר הוא עבירה מהני, והעבירה הוא הלוה ושיין לוה בדברות ואינו עבירה מעשה. ואם לפי הבור בלקי שלה הרבה אומרים בית מנוי, ומין הפיוסר בתלוה הלוה, ולא בדברות ואינו עבירה מעשה.

לדורות הבור לבי מקדש מע"מ לפי הקרא בב, ובל הבנה לבי מקדש בע"מ לעבדת, בתוכל הקדש, ומלכה, בעבלות בחס תלוה אם, מלוה הבתלב, הוא לפי הבור הפיוסר הלוה הלוה. ומאוכלות שיין לוה בדברות ואינו עבירה מעשה. ופה תלוה, בל בהקרא, בל הבור ואם הפיוסר בתלוה, הבה בל שלעולם, לפי, אם בקב שלעולם לוה תיקלוה בתלוה.